

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1094/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212721
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912212721.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Klaudie Koskovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 12C/156/2012-86 zo dňa 08. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a nemajetkovú ujmu zamietol. O trovách konaniach rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd uznesením č. k. 12C/156/2012-36 zo dňa 02. 04. 2014 veci vedené Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 12C/156/2012, 12C/160/2012 a 12C/172/2012 spojil na spoločné konania do veci vedenej Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 12C/156/2012, pod ktorou vec ďalej Okresný súd Rimavská Sobota vedie.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu žalobcu zo dňa 03. 07. 2014, ktorý súdu doručil dňa 04. 07. 2014, a to do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu pre prerušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania uznesením č. k. 12C/156/2012-85 zo dňa 08. 07. 2014 zamietol s odôvodnením, že okresný súd s odôvodnením, že samotné podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov nie je takým dôvodom, ktorý zakladá obligatórnu povinnosť súdu podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku konanie prerušiť. Ústavný súd nie je oprávnený riešiť otázku, či jeho sudcovi sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Nadriadený súd (Krajský súd v Banskej Bystrici) už v danej právnej veci rozhodol uzneseniami sp. zn. 3NcC/347/2012, 43NcC/541/2012, 41NcC/1/2012 a 41NcC/4/2012 tak, že zákonná sudkyňa I.. C.W. v danej právnej veci vylúčená nebola.

Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 13Er/349/2009, 3Er/321/2009 a 3Er/266/2010 navrhovateľ ako oprávnený podal návrh na začatie exekúcie voči povinným na podklade exekučného

titulu, rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava. V konaní sp. zn. 13Er/349/2009 bola súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 06. 08. 2009, súd si vyžiadal spis od Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave, pričom predloženie spisu muselo byť aj urgované, od oprávneného súd vyžiadal všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru, po predložení všeobecných podmienok poskytnutia úveru súd uznesením zo dňa 31. 05. 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V konaní sp. zn. 3Er/329/2009 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 24. 07. 2009, súd si následne od rozhodcovského súdu vyžiadal spis, ktorý bol súdu zaslaný aj po dvoch urgenciách, po predložení spisu rozhodcovského spisu súd uznesením zo dňa 30. 09. 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V konaní sp. zn. 3Er/266/2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 18. 02. 2010, súd uznesením zo dňa 16. 09. 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že v danej veci nie sú splnené hmotnoprávne podmienky v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škody spôsobené pri výkone verejnej moci. Okresný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že na rozhodovanie o zamietnutí žiadosti zákonom stanovená lehota nie je, pričom však súd bol povinný rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia bez zbytočných prietahov s prihliadnutím na úkony exekučného súdu a na čas, v ktorom rozhodol súd o žiadosti o udelenie poverenia, ide o taký časový úsek, ktorý nemožno považovať za zbytočný prietah alebo nečinnosť zo strany exekučného súdu. V prípade, že exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Súd postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď skúmal predložené exekučné tituly, a to rozhodcovské rozsudky podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ustálil, že v exekučných veciach nedošlo k zbytočným prietahom, pokiaľ ide o rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Okresný súd dospel k názoru, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup súdu, rovnako ako nepreukázal ani existenciu škody a príčinnú súvislosť a z týchto dôvodov žalobu podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. ako nedôvodnú zamietol. Za situácie, že prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup, nebol v exekučných konaniach zistený, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Keďže nebol splnený primárny predpoklad pre založenie zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup, súd i z dôvodu hospodárnosti ďalšieho konania v prejednávanej veci ďalšie dokazovanie nevykonával a rozhodol tak, že návrh ako nedôvodný zamietol. Prvostupňový súd poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že zákonom určená 15-dňová lehota je lehotou procesnou. Samotná skutočnosť nedodržania takejto zákonnej lehoty nemá za dôsledok nesprávny úradný postup, je nutné zohľadniť objektívne skutočnosti, ktoré viedli exekučný súd k tomu, že zákonná lehota 15 dní na vydanie poverenia nebola dodržaná. Ustálil, že v exekučných veciach bolo rozhodnuté v lehote primeranej vzhľadom na zaťaženosť súdu bez toho, aby došlo k akýmkoľvek zbytočným prietahom v exekučnom konaní, poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, konkrétne uznesenie ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 16/2002 s tým, že pri posúdení, či došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva, bez zohľadnenia konkrétnych okolností v jednotlivom prípade. Okresný súd ďalej poukázal na to, že v daných exekučných veciach exekučným titulom boli rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava, jedná sa o exekučný titul podľa § 41 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, kedy lehota 15 dní na vydanie rozhodnutia neplatí.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu trovy konania nevznikli, preto súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo

doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 357/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevhľadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, vydaním meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o prerušení konania zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Podľa žalobcu súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné údaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. Namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. Poukázal na to, že pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu. Namietal, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 212 ods. 1 odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedeného v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu zistil, že okresný súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 08. 07. 2014. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto tvrdenie žalobcu nie je pravdivé. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vyjadrenie žalovaného k návrhu žalobcu (č. I. 36 spisu) bolo doručené právnomu zástupcu žalobcu dňa 09. 04. 2014. Keďže vyjadrenie žalovaného bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené riadne a na pojednávanie dňa 08. 07. 2014 bol právny zástupca žalobcu riadne predvolaný a predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 27. 06. 2014, je zrejmé, že bola dodržaná lehota v zmysle § 115 ods. 2 O. s. p. a žalobca mal tak dostatok času na prípravu na pojednávanie a v časovom predstihu mal vedomosť aj o vyjadrení žalovaného v predmetnej veci.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 08. 07. 2014, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 03. 07. 2014 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu, ktorým podaním zároveň žiadal súd o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostať. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčast' písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal.

Vzhľadom na to, podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd dôvodne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania s tým, že súčasne žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, odvolací súd prejednal následne i rozhodnutie okresného súdu vo veci samej. Žalobca v návrhoch na začatie konania tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Odvolací súd súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Súdna prax sa ustálila v závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V preskúmaných exekučných veciach súd rozhodol o zamietnutí žiadosti v lehotách tak, ako je to uvedené vyššie, avšak postup exekučného súdu nemožno

považovať za zbytočné prietahy v súdnom konaní, keďže tento pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora, ktorou požiadal o poverenie na vykonanie exekúcie, bol činný, žiadal Stály rozhodcovský súd o doručenie rozhodcovského spisu, a to aj opakovane, následne vo veci rozhodol. Uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, za vznik prietahov v súdnom konaní (a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom (čo je odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti), je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti; odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 a II.ÚS/245/2012.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prietahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti, a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti, a teda existenciou škody a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že navrhovateľ však nepreukázal ani ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti, a teda existenciu samotnej škody, ktorá by mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, ako aj príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou vzniknutou škodou, čo však žalobca v konaní nepreukázal. Pokiaľ teda žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a majetkovou ujmu, nemožno v tomto smere okresnému súdu nič vytknúť vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkonnej moci, a to nesprávny úradný postup exekučného súdu. V súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy (čo správne v odvolaní uviedol aj prvostupňový súd). Táto skutočnosť nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol, že predložil znalecký posudok a súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, odvolací súd konštatuje, že preskúmaním veci odvolací súd nezistil, že by takýto dôkaz žalobca v konaní predložil.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.